

SUMMARFESTIVALURIN 2012

Einastu ferðirnar, tað var nøkurlunda kvirt millum áhoyrarnar, var tá løg av nýggjastu útgávuni vórðu spæld

Felagssangur við Frændur

UMMÆLI Fullmannaðu Frændur høvdu eina sera tryggja framførslu, sum var meiri at rokna sum ein stórir felagssangur heldur enn eina veruliga konsert

Sveinur Dam

Fólkakæri bólkurin var síðsta navnið at fara á pall, og teir syrgdu fyri at tey flestu fólkin, ið vóru komin saman á Vágsbøi, fóru heim við eini góðari kenslu, aftaná at hava sungið við til allar teir vælkendu sangirnir, ið eftirhondini mugu hava vunnið sær eina serstøðu sum mentanararvur í Føroyum.

Í mun til konsertina á hinum stóra festivalinum, var bólkurin fullmannaður í Klaksvík. Tað vil siga, at bæði Rani og Eyðun Nolsø vóru á pallinum, umframt Steintór Rasmussen. Afturat sær høvdu teir nokk mest garvaða bólkin av tónleikarum í landinum í dag, nevniliga James Olsen, Jóhannus á Rógvu Joensen og Kim Hansen, umframt Hans Petur í Brekkunum á saxofon.

Hvussu ummælir man so Frændur, er spurningurin, eg standi eftir við. Bólkurin, ið spældi

undir, er so mikið samanspældur, og lógini so kend, at tað illa kann ganga galið. Serliga tá havt verður í huga, at til flestu lógini standa fleiri túsund fólk og skrála við alla tíðina. Hetta ger, at meginpartin av tíðini kennist tað ikki so nógv sum ein konsert, men mest av øllum sum ein yvirdimensioneraður felagssangur við orkestri. Einastu ferðirnar, tað var nøkurlunda kvirt millum áhoyrarnar, var tá løg av nýggjastu útgávuni vórðu spæld. Um hetta er vegna manglandi kvaliteti í sangskrivningini, ella bara tí sangirnir enn eru ov ungir til at verða fólkaoign, skal vera ósagt, men sannleikin er, at tey flestu, ið eru til eina Frændur konsert, eru har fyrri at syngja við og hugna sær, og ikki so nógv fyrri at dyrka tónleikin, sum streymar út úr hátalarunum.

Annars spældu Frændur teir flestu av gomlu slagarunum, eins og pláss eisini var fyrri onkrum hendinga lagi, ið er útgivið í

navninum hjá Eyðuni ella Steintór. Samanspælið var sera gott, og Hans Petur í Brekkunum var í stórformi á saxofonini. Hetta undirstrikaði hann, tá hann stjól rampuljósið í fleiri umførum, m.a. í Sangur til tína jørð, har hann gekk oman av pallinum og dansaði við sínum ljóðføri, framman fyrri vælnøgdu fjøldini.

Sum áður nevnt, er ilt at seta ein finger á nakað, tá talan er um eina so "trygga" konsert, men eitt, sum tóktist lógið, var at Steintór næstan einans var á pallinum, tá hansara sangir blivu spældir. Harafturat var hansara mikrofón plaserað mitt fyrri á pallinum, so tá hann ikki var til staðar, tóktist tað sum um bólkurin ikki hevði nakað fokuspunkt. So vildi verið betur at havt Eyðun í miðjun, tí hann sang teir flestu sangirnir, og tóktist sum tann veruligi frontmaðurin.

